

телно низкия ръстъ казватъ „бърбъзък“, „дребосък“, „Ламби“, (по името на известния въ Сливенъ Ламби — живъ). Изобщо тукъ се присмиватъ както на високо-тънките, тъй и на ниско-дребните.

Имащитъ сравнително голъми глави се наричатъ по турски *коджда кафалии*.

Най-раншнитъ измървания на българскитъ черепа сж повърхностни и невърни (Ср. Korernicki, споредъ когото бълг. черепа не сж нито фино-турски, нито славянски, а sui generis; Virchow е още по-оригиналенъ. Вж. The journal of the Antropological institute, vol. VIII, pp. 233—239, London 1879, по даннитъ на Д-р В. Dnvis, Schreiber, Д-р Lewis, Fitzinger; тѣ заключили отъ 7—8 черепа намърени въ гробищата на Русе и Букурещъ?) Русскитъ лѣкари въ Сливенъ презъ окупацията въ 1829 г. се опитали да мърятъ тукашнитъ черепа¹⁾, между които влѣзълъ и тоя на х. Молла, синъ на потурчена българка майка, секретаръ на извѣстния Тахиръ-ага. Описания на тия измървания не ни сж известни. Намъренитъ голъми човѣшки кости въ Сливенъ, изровени въ Клуцохоръ, Сливенци отдаватъ на нѣкогашни тукъ обитатели, отъ незапомнени врѣмена, исполнини „елини“.

Тѣй че, не разполагаме съ череповедни изследвания за Сливенци, за да се заключи за рода, къмъ който тѣ принадлежатъ. Въ всѣки случай тѣ сж отъ рода на широкоглавитъ (брахикефали), приближаващи се повече къмъ срѣдноглавитъ (мезокефали) (Р. Вроса) съ доста обемиста черепна вмѣстимостъ. Челото е издадено въ основата си надъ очитъ и отбѣгва нагоре, къмъ темето назадъ, странично — чувствително е сплеснато, та надъ слепитъ очи се очертава рѣбъ, като отличителенъ признакъ. Темето е издигнато, тилтъ е правъ и широкъ. Лицето е продълговато, месесто румено, съ развити челюсти, брада и съ изпъкнали напредъ ябълки, — често намушено. Носъ правъ или малко гърбавъ, месестъ, устни месести. Коса, вежди, брада, мустаци гъсти, обилни, — Сливенци въобще сж космати. Изобщо взето, Сливенци сж здрави, лични, хубави. Слави се по-вече Сливенската мъжка хубостъ, нежели женската, както е въ поговоркитъ „червенъ засукалъ като Сливенецъ“ Сливенската мъжка хубостъ особно личи между съседитъ ромъни и руси въ Плоещъ, Браила, Галацъ, Букурещъ, Болградъ и др. гдето сж преселени въ разни времена, а най-вече въ 1830 г. повечето Сливенски семейства, между които и най-първитъ. Нѣкои видни Сливенци се отличаватъ съ внушителна благородна красота, която съперничи съ за-

¹⁾ Споредъ напрѣчния разрѣзъ на черепа — крѣгълъ, яйцевиденъ и срѣденъ — между тѣхъ.